

Դանիել Վարուժան, «Խաչբուռ»

Քեզ կը բերեմ, Մա՛յր, հունձքերուս նախընծան:

Զոհագործե՛ սեղանիդ վրա՝ ուր, դարե ր,

Փեթակներուս մեղրամուկերը դեղձան

Լույս ու արցունք են հոսեր:

Դո՛ւն, սուրբ պաշտպան հայրենական հողերուս՝

Որոնց տըվիր անմահությունը դրախտի.

Ծիրը ծաղիկ ըրիր, հույսը՝ Արշալույս,

Որ խըրճիթիս կը ժըպտի:

Դո՛ւն, Խաչաբուռն այս, գոր իմ ձեռքով եմ հյուսեր,

Ընդունե՛, Մա՛յր: Բյուր հասկերուս մեջ ասոնք

Կը նագեին կույսերու պես շիկահեր,

Արևահեղց և ատո՛ք: Գերանդիիս տակ, գըլուխնին դեռ ցողով,

Լուսնեն հնձված ճառագայթի պես՝ ինկա՛ն:

Ոչ մի արտույտ քանդեր է իր կըտուցով՝

Անոնց շարքերը լըման:

Ես հյուսեցի զանոնք, գիսակ առ գիսակ,

Տալով խաչին ձեր Որդվույդ կարեվեր՝

Որուն արյունն, ամեն Զատկի, սո՛ւրբ կըրակ,

Մեր ակոսներն են խըմեր:

Իր հույսերուս, իղձերուս հետ հյուսեցի:

Անոնց մեջ է հույզն արտին, հուրն արևուն,

Խոփին փայլակն ու թնիս թափն առնացի,

Պաղատանքն իմ թոռներուն:

Մա՛յր, Խաչաբուռն այս օրհնե՛. և տուր արտերուս

Ամառն՝ ոսկի, ինչպես գարունը՝ մարգրիտ.

Որքան ամբարքըս լի ըլլան՝ ջահեր լույս

Պիտի տան խորանիդ:

Ըրե այնպես՝ որ – նման հի՛ն օրերուն–

Երբ դաշտերե դաշտ ժուռ գալու դուն ելլես՝

Փուշեր չըգա՛ն ոտքերուդ տակ՝ այլ սարսռուն

Կակաչներ՝ մեր սըրտին պես:

... Ու, երբ գալիս էր արտը նորից ցանելու ժամանակը, հայը իջեցնում էր Խաչբուռը

պատից, ձեռքով փշրում, խառնում սերմացու ցորենին՝ Արտի Ոգուն նորից

վերադարձնելով արտին: